

Ilinca Mănescu

Copiii Ecosistemului

HEMMA

Copertă: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Eli BĂDICĂ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MĂNESCU, ILINCA

Copiii Ecosistemului / Ilinca Mănescu. - București : Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-1269-3

821.135.1

Ilinca Mănescu
COPIII ECOSISTEMULUI

© Nemira, 2021

Tiparul executat de Paper Print Invest Brăila

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1269-3

I.

Salonul 1

Doamna a fost extrem de drăguță și ne-a permis s-o examinăm împreună. Bună dimineața! Cum vă simțiți azi? Excelent, foarte bine, mă bucur. La vârsta dumneavoastră, și eu eram plin de energie. Acum nu mă mai ține cărca. Mulțumesc, nu. Nu pot să stau pe scaun când dumneavoastră stați cu toții în picioare. Haideți, cei din spate, veniți mai aproape! Vă puneți ochelarii de soare și priviți cu atenție. Ce observați? Pacienta stă în șezut, cu genunchii la piept, puțin aplecată în față. Strânge o pernuță în brațe. E o pernuță, nu-i așa? Un puișor, exact, doamna știe mai bine. Ce vedeți aici se numește semnul pernei. Da, semnul pernei. Sună amuzant? E foarte bine pentru dumneavoastră că râdeți. Tonusul psihic grăbește recuperarea. Însă ei ar trebui să bage la cap. Semnul pernei indică prezența lichidului în pericard. Înconjurată de lichid, inima bate mai greu. Amintiți-vă cum e să

mergeți prin apă. Nu sunteți la fel de sprinteni ca pe uscat, nu-i așa? Dar inima nu are încotro. Ea trebuie să rămână la fel de sprintenă. Imaginați-vă efortul. Din fericire, corpul știe instinctiv ce are de făcut. Cum știe? Simplu. Asta e singura poziție în care pacienta poate să respire. Zic bine, doamnă? Zic bine. În poziție aplecată, așa cum stă cu puițul în brațe, face ca lichidul din jurul inimii să se scurgă anterior, eliberând de sub presiune cele două camere posterioare ale inimii. Camerele care lucrează direct cu plămâni. Ventriculul drept pompează sânge în plămâni fără efort, care se scurge înapoi în atriu stâng cu ușurință și senzația de sufocare dispare. E clar? Perfect. Dar dacă, să zicem, venim peste două zile și o găsim pe doamna noastră în genunchi, aplecată în față? O bănuim că a trecut la mahomedanism și își face rugăciunea, nu-i așa? Să nu vă supărați, mai glumim și noi. De fapt, nu e chiar o glumă. Semnul rugăciunii mahomedane indică o cantitate și mai mare de lichid în pericard decât semnul pernei. Dar, desigur, așa ceva nu se va întâmpla. Lichidul se resoarbe deja și starea pacientei se ameliorează pe zi ce trece. Este doar o reacție post-inoculare și este autolimitantă.

Dintre voi s-a programat cineva pentru implant? Tu? Păi, îți ținem pumnii, să meargă și la tine strună, cum a mers la doamna. Da, da, chiar ați avut noroc, să știți. Până acum, rata de succes a fost de maximum 20%. Adică doar în 20 de cazuri din 100 vectorul viral a reușit să implanteze gena în toate celulele corpului. Iar dumneavoastră vă numărați printre cei aleși. Da, cei aleși. Sunt de modă veche, știu. Voi, tinerii, nu dați importanță lucrurilor de felul ăsta, și foarte bine faceți, dar inima mea bătrână are nevoie să simtă că nu e totul întâmplător, că există o

lege mai presus de noi toți, după care se aranjează lucrurile. Vedeți, și doamna e de acord cu mine. O să ziceți: „Și ce dacă? Părerea majorității contează, iar noi suntem majoritatea.“ O fi intuiție profesională, o fi gândire magică, dar eu cred cu tărie că cineva, nu știm precis cine sau unde, poate chiar în codul nostru genetic, a scris pentru noi un rol mult mai interesant decât cel pe care-l jucăm astăzi. Vă rog să mă contraziceți, dacă n-am dreptate, dar uitați-vă și dumneavoastră cum, de 200 de ani, stagnăm. Ne mulțumim cu statisticile pozitive pe care Ecosistemul ni le livrează săptămânal despre amprenta verde, despre calitatea vieții, despre scăderea incidenței mutațiilor genetice spontane și, în rest, trăim exact la fel ca străbunii noștri. E timpul pentru o schimbare și... uite-o venind! Voi încă mai credeți că Biolux este doar un implant estetic? Hai să facem un pariu: eu zic că, în doi ani, părerea doamnei va cântări mai mult decât părerea majorității. Voi ce ziceți? Rămâneți cu ideea asta și mai gândiți-vă acasă, în liniște.

Haideți să revenim. Priviți de aproape pielea doamnei. Este înconjurată de un halo luminos. Dacă n-ați avea ochelarii de soare, v-ar fi greu s-o examinați. În funcție de tipul lentilelor, bănuiesc că vedeți acest halo în culori diferite. Dar, dacă i-am măsura lungimea de undă, am vedea că se încadrează undeva în intervalul 560-650 de nanometri, adică în spectrul culorilor oranj, galben sau verde, în funcție de tipul de piele. La doamna este un galben foarte deschis, corespunzător tipului I de piele, cel ivoriu. Observați și ochii deschiși la culoare. Fiecare fibră a irisului sclipește, ca un led. E un efect de-a dreptul hipnotic.

Observați și pupila punctiformă, felul în care ochiul s-a adaptat la lumina puternică.

Să nu vă speriați, o să vă ating brațul. Fiecare, pe rând, să atingă brațul doamnei. Simțiți? Pielea este fină, umedă și caldă, la fel ca la pacienții cu hipertiroidism. Dacă palpăm tiroida, o să vedem că este normală. Hormonii sunt, și ei, în limite normale. Este doar un efect al bioluminescenței. Am aici un senzor pentru temperatură. Dacă îl aplic pe pielea pacientei, ce ne spune? 36 cu 5. Vă așteptați să fie mai mult, nu? Dar pulsul? Cum credeți că e pulsul?

Să lăsați doar un moment pernuța la o parte. Îmi permiteți să vă ridic puțin bluza, ca să vă ascult inima? În regulă. Să nu vă jenați, că eu sunt bătrân și le-am văzut pe toate, iar studenții trebuie să ajungă și ei tot ca mine. Uitați, am atins-o cu stetoscopul rece. Observați micile scântei de pe piele? Se simt ca niște furnicături, nu-i așa? Să facem puțină liniște! Perfect. Fiecare, pe rând, să vină să pună stetoscopul aici și, cu cronometrul în mână, să calculeze pulsul. Cât ți-a dat? Foarte bine. Și ție? Bun. Deci valori apropiate, să zicem în medie 70, adică pulsul unui om relaxat. Ciudat, nu? Pun pariu că oricare dintre voi aveți pulsul mai mare decât al doamnei, deși dumneaei a fost mult mai stresată de situație decât noi toți la un loc. Păi, dragilor, tocmai asta e șmecheria bioluminescenței! Valul de energie, care străbate corpul în timpul unei emoții puternice sau într-o situație de stres, se elimină prin radiație luminoasă și nu mai ajunge să schimbe constantele organismului, cum ar fi temperatura, pulsul, tensiunea arterială. Nu-i așa că e fascinant? E ca o supapă.

Mai puneți un pic pernuța jos. Două minute. Și-acum, o să vă mai rog ceva. Aș vrea ca, la semnalul meu, să vă lăsați pe spate, în poziție culcată. Voi fi aici, lângă dumneavoastră, și vă promit că nu veți păți nimic rău. Dacă simțiți că nu mai puteți, vă ridicați sau ne faceți semn și vă ridicăm noi. Aveți încredere în mine? Bun. Încă nu vă lăsați pe spate. Vă spun eu când.

Dragi studenți, vedeți petele întunecate care i-au apărut pacienței în jurul gurii, pe piept, pe mâini? Dacă ați fost atenți, ați observat că același lucru s-a întâmplat și atunci când mi-a dat permisiunea s-o ascult la inimă. Asta înseamnă că m-a mințit. Doamnă dragă, nu vă cereți scuze. Este normal să nu aveți încredere într-un străin bătrân, îngălat și nebărbierit. Nici nu știu cum de mă mai ținăștia pe-aici. Glumesc. Ia uite, s-a umplut toată de pete. Nu vă rușinați, doamnă, asta e noua condiție umană, cu care va trebui să ne obișnuim. Și noi, și dumneavoastră. Probabil că, în viitor, toată această conduită va dispărea. Replicile de complezență de tipul „Nu e nicio problemă!“, cum ați spus înainte să vă ascult la inimă, sau „Cu plăcere!“, „Sunt bine!“, și așa mai departe, vor deveni total redundante în condițiile în care ne este imposibil să disimulăm.

Haideți, lăsați-vă pe spate! Încet. Vă rog să examinați cu atenție pielea doamnei. Rețineți faptul că, pe măsură ce coboară, doamna respiră din ce în ce mai greu. A apărut tahipneea. Dar ce observați la nivelul pielii? Nu-i așa că luminează mai tare? S-a aprins ca o torță. Și intensitatea crește, corpul doamnei a devenit deja greu de privit. Încă puțin. Încă puțin. Asta e! Ridicați-o! Ați văzut? Sunteți șocați? Aduceți-i, rogu-vă, un pahar cu apă. Gata. Pofțiți și pernuța. Vă mulțumim! Ați fost foarte curajoasă.

Ce ați văzut mai devreme este reacția corpului într-o situație amenințătoare de viață, așa cum este senzația de sufocare. Poate ați dat, la un moment, dat peste materiale de arhivă cu imagini video distorsionate de fluctuațiile de semnal. Nu vi se pare că seamănă? Cum se împarte pielea în secțiuni orizontale, fine, cu semnal alternativ: una luminoasă, alta întunecată, luminoasă, întunecată și tot așa, într-o spirală care se înșurubează din ce în ce mai repede, din creștet până-n tălpi. Apoi, ați văzut? Imediat ce am ridicat-o în șezut, a revenit la luminozitatea normală, omogenă. E adevărat că, inițial, lumina și-a păstrat intensitatea crescută, dar acum, că pacienta și-a tras sufletul, ușor-ușor pălește.

Vă mulțumim încă o dată, doamnă! Să fiți sănătoasă și să vă bucurați cât mai mult de imunitatea dumneavoastră! Iar voi, vă rog să mă urmați în salonul următor.

Salonul 2

Bună seara, doamnelor! O să trag puțin perdelețuța. Bună seara, domnilor! Ca să ne vedem așa, cu toții. Numai o clipă, să-mi pun ochelarii. În sfârșit, încă un domn norocos! Bravo, vă felicit! Arătați foarte bine. Până acum, implanturile reușite s-au înregistrat într-o proporție covârșitoare la sexul feminin. E drept că și cererea a fost mai mare în rândul doamnelor...

Voi trece repede pe la fiecare. Studenții mă vor ajuta cu foile de observație. În principiu, toată lumea se simte bine, nu-i așa? Perfect.

Îi mai ținem câteva zile sub supraveghere, ca să ne asigurăm că nu apar și alte efecte adverse. Încă nu știm dacă avem de-a face

cu o latență a activării genei în anumite zone ale corpului sau dacă este vorba despre niște celule imune la vectorul viral. Anumite tratamente pot avea acest efect asupra celulelor. Domnișoara, de exemplu, are în istoric un tratament împotriva acneei. Este greu să-i distingeți fața, deoarece este mult mai întunecată decât restul corpului. Pe de altă parte, îl avem pe domnul, care face foarte des herpes. Aici este vorba de o hipersensibilizare a celulelor epidermice în urma infecției cu alte virusuri. Observați zona gurii. Este înconjurată de o spuză strălucitoare. Restul corpului, însă, luminează mai slab. La fel și în cazul doamnei, care prezintă pe piele numeroase plăci luminoase, de diferite dimensiuni.

Probabil că, mulțumită feedbackului nostru, al clinicienilor, Ecosistemul va lucra la perfecționarea vectorului viral, astfel încât să eludeze mecanismele memoriei celulare. Evident că domnii și doamnele din acest salon vor avea prioritate la primirea noilor formule de implant.

Sigur, doamnă, facem tot posibilul. Știu că trebuia să fie un implant estetic, dar e posibil să ne fi înșelat în această privință. Ecosistemul are grijă de noi toți, numai că, uneori, căile sale sunt mai greu de înțeles. Sigur că este o mare greșeală de comunicare și o s-o îndreptăm. Important este că nu vă supără nimic, doamna din salonul vecin nu poate dormi decât stând în fund și cu perna în brațe. Am văzut tot? Bun. Haideți să ieșim, veniți după mine.

Salonul 3

Aici nu intrăm. Ne uităm doar prin ecranul de protecție, ca să nu ne stricăm ochii. Nu s-au spart țevile, deci nu e un sudor acolo.

Nu e nici o încăpere de testare a materialelor pirotehnice. Vă mai vin și alte idei? Nu, nu este un neon de 200 de wați, care nu face bine contact. Este un pacient psihiatric. Teoretic, se fac niște evaluări, există și niște interviuri înainte de inoculare. Dar, practic, uite că mai scapă câte unul. Cred că e groaznic și pentru el. Îl înnebunesc luminile astea intermitente, care se reflectă pe pereți. Sartre zicea „*L'enfer, c'est les autres*“. În cazul acestui pacient, el e propriul său infern. E trist, știu. Nu oftați, domnișoară. Dincolo de toate bâlbele pe care le-ați văzut azi, dincolo de micile rateuri, bioluminescența este, după mine, cea mai mare descoperire de la penicilină încoace. Nu știu dacă înțelegeți foarte clar implicațiile. Victime umane? Cred că exagerați. Bineînțeles că puteți refuza implantul. Dar este în dezavantajul dumneavoastră. Ratați șansa de a deveni imună la stres, la cancer, la infecțiile oportuniste. Ratați șansa de a vă asigura că nu veți dezvolta niciodată, în viața dumneavoastră, o boală autoimună! Nu țip, nu țip. Dar aș vrea să mă ascultați. Aș vrea să... Numai puțin! Trageți concluzii pripite. M-ați înțeles greșit. Veniți, veniți să vă arăt! Mai este un salon.

Salonul 0

N-o să vă pară rău celor care ați rămas. Pofțiți, intrați.

Voi sunteți lumina! Vă rog să repetați după mine: voi sunteți lumina! Îmi cer scuze, studenții mei nu sunt încă familiarizați cu ceea ce va deveni noua conduită. I-am adus doar să vă vadă, sper că nu vă deranjează. Mulțumim foarte mult! Da, sigur, puteți sta oricât, doamnele și domnii sunt foarte amabili. Stați, stați. Stați și priviți.

II.

Pereții spațiului de birouri erau transparentți, ca toate cuburile de sticlă din vârful zgârie-norilor de altădată, destinate trucajelor foto cu turiști în cădere liberă. Însă, în locul metropolei văzute de la înălțime, afară nu se zărea decât un deșeu verde, monoton, ca mușchiul crescut pe o piatră umedă. Podeaua subțire și elastică se balansa de fiecare dată când cineva se ridica de la birou și făcea câțiva pași prin încăpere, dar toată lumea știa că era imposibil să se prăbușească. La o analiză mai atentă, în grosimea lăptoasă a podelei se putea distinge o rețea ale cărei ochiuri se strângeau sub greutatea oricărei mișcări, pentru a crește rezistența la sarcină. Mentenanța acestei structuri semi-gelatinoase, care sfida legile newtoniene, era asigurată de o specie de nevertebrate minuscule, care se ocupau cu producerea și remanierea continuă a fibrelor. La nivelul pereților, unde ochiurile rețelei erau mai largi, organismele creșteau în dimensiuni devenind mai

transparente și mai inteligente, capabile să răspundă la comenzi transmise telepatic. Comunicarea cu structurile nervoase ale acestor vietăți era singurul mod prin care cineva putea să intre sau să iasă din încăperea fără uși. Odată ce decodificau semnalul, ele își creșteau randamentul de câteva sute de ori și, în mai puțin de trei secunde, reușeau să dizolve fibrele din perete, deschizând o fantă de acces, pe care o sudau la fel de repede în urma persoanei aflate în tranzit. De fiecare dată când se deschidea o ușă, zăpușeala umedă pătrundea înăuntru ca o respirație. Lumina din încăperea își intensifica tenta verzuie și contururile dizolvate de filtrul gelatinos al pereților căpătau ascuțimea naturală a unui frunziș foșnitor. Coloniile de nevertebrate formau o structură aerată, ca un mulaj spongios, în jurul unui baobab monumental, înalt de 150 de metri, închizându-l într-o seră gigantică. Fiecare bulă reprezenta un spațiu de birouri cu acces la marele arbore secular, căruia angajații care luau masa pe refugiile dintre etaje sau cei care circulau pe treptele în spirală îi puteau atinge coaja crăpată sau frunzele mătăsoase.

Peretele bulei care găzduia unul dintre birourile Agenției de Publicitate a Pluricelularei i-a citit telepatic intenția, s-a despicat și Nora a părăsit incinta. În spatele ei, marginile gelatinoase s-au strâns și incizia s-a vindecat fără niciun semn. Serele organice fuseseră proiectate de Ecosistemul Autonom pentru a salva arborii seculari. Supraviețuiseră trei arbori în acest fel și în jurul lor se construiseră cele mai importante aglomerări umane din Pluricelulara 451: Turnul de birouri, Spitalul și Școala vocațională. Treptat, structura organică fusese adoptată pe scară largă, ajungând să constituie standardul pentru toată infrastructura

Pluricelularei. Vechile construcții inerte, din sticlă și metal, fuseseră reciclate de Ecosistem și redirecționate sub formă de materii prime, către sectorul de cercetare spațială.

Era puțin trecut de ora prânzului când străzile Pluricelularei zăceau pustii și letargice sub stratul gros de vapori fierbinți ce se ridicau încet din pământ. Șopârlele și caimanii își lungiseră corpurile uscate pe aleile pietonale care străbăteau jungla pitică, așteptând ca vaporii să se condenseze pe pielea lor rece și s-o acopere cu broboane hidratante.

Deși circulația persoanelor era restricționată pe durata orelor roșii, agenția o trimisese să rezolve o urgență, așa că Nora își strânsese pe șolduri brâul cu bombițe de rehidratare și pornise hotărâtă către cea mai apropiată intrare în subsol.

N-a trebuit decât să calce pe dalele cinetice, pentru ca felinarele ascunse printre frunze să se aprindă și tot mecanismul de semnalizare stradală să intre în funcțiune. După ce străbătea norul de particule de carbonat de calciu din stratosferă, lumina colosului solar ajungea la suprafața pământului palidă și cenușie. Pentru Nora, lumina artificială era deopotrivă indispensabilă și supărătoare. Până reușea să se acomodeze, clipea des în fața felinarelor stradale de 100 de wați. Măcar felinarele erau ceva util, își spunea, spre deosebire de inscripțiile care sclipeau pe suprafața dalelor cinetice. Pașii ei grăbiți aprindeau milioane de nume cu cruci în față, trunchiate sau pe alocuri acoperite complet de burțile caimanilor tolăniți pe aleile pietonale. *Poate că era mai bine când existau cimitire, își zicea Nora. Măcar atunci erau viii cu viii și morții cu morții.*

În loc să se uite pe unde merge, părea că analizează tulpinile încâlcite ale junglei pitice, care se lăbărta de-o parte și de alta, prăvălindu-se peste alee. De fapt, intrase într-o zonă comercială. De aceea, Ecosistemul o localizase prin Rețeaua Telepatică și îi trimitea acum impulsuri către creier, inducându-i un fel de halucinații, astfel încât peste tot în jur vedea holograme publicitare și simulări 3D ale produselor nou apărute pe piață. Nora înceținea și mizea ochii la fiecare, făcându-și la final câteva notițe vocale. De obicei, era parte din jobul ei să se asigure că materialele produse de Agenție erau corect implementate, însă, de data asta, avea și un interes special: era în desfășurare prima ei campanie publicitară, pe care o moșise de una singură, de la concept până la execuții. În urmă cu o lună, Agenția primise o misiune, parțial criptată, de la Cortexul Ecosistemului. Nimeni nu știa mai mult decât ceea ce era necesar pentru prima etapă. Se organizase un concurs de idei, pe care Nora îl câștigase. Directoarei de creație îi plăcuse în mod special abordarea ei pentru că era relaxată și simbiotică, în ton cu noile tendințe. Era „revigorant“ să mănânci fructe direct din copaci în drum spre birou, era „magic“ să renunți la *podcast*-ul zilnic pentru a asculta sunetele junglei prin micro-amplificatoare auriculare și era cu adevărat „fabulos“ să scoți lumină prin piele, ca un soare tânăr, cu efect fortifiant asupra mediului înconjurător.

Nora și-a îngăduit un zâmbet larg în fața unei femei de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o rochie albă, creion, fără umeri, surprinsă într-o ipostază aproape extatică, răsând cu capul ușor pe spate și cu brațele înfășurate în rădăcini de orhidee multicolore. Silueta era înconjurată de un halo auriu. Deasupra capului ei, o

scânteie avansa rapid pe fitilul literelor, făcându-le să sclipească pe rând și să formeze un mesaj: „Biolux. Eleganță pură“. Puțin mai departe, o adolescentă executa cu încetinitorul o tumbă cu pantofii „zero gravitație“, lăsând în spatele ei o dără de lumină, ca în fotografiile cu expunere lungă. De data asta, mesajul era: „Biolux. Afișează-ți intensitatea“.

Nora a icnit surprinsă și a sărit peste corpul umed al caimanului de care se împiedicase. L-a privit indignată, ca și când nu era dreptul lui să se afle acolo, însă imediat s-a corectat în gând: *Ecosistemul are grijă de noi toți*. Și-a stors un zâmbet în direcția caimanului lungit de-a curmezișul aleii. Pleoapele lui coborau cu încetinitorul, dezvelindu-i globii albi, crestați la jumătate. A luat o dușcă dintr-o bombiță desfăcută și a grăbit pasul.

Însă, în loc să continue drept, către intrarea în subsol, a părăsit sectorul administrativ și a cotit la stânga, spre Parcul Central. În peisajul dominat de palmieri pitici, bananieri cocoșați de greutatea fructelor și ficuși care abia se ridicau de la pământ, silueta scheletică a Parcului s-a profilat pe cer, ca un mausoleu. Din trunchiurile groase ale copacilor banyan porneau în toate direcțiile zeci de crengi orizontale, ca niște raze, care atingeau lungimi de sute de metri, datorită faptului că erau susținute de așa-numitele „rădăcini aeriene“. Când ramura nu-și mai putea susține propria povară, o astfel de proptea încolțea din cilindrul lemnos și se înfîșea ca o sulită, direct în pământ. La început, rădăcinile erau subțiri, dar, cu timpul, ajungeau de grosimea unor coloane. Crengile orizontale, împreună cu stâlpii lor de susținere, formau un fel de labirint acoperit de frunzișul răcoros al arborelui-mamă. Pergolele concentrice comunicau

între ele prin așa-zisele „coridoare“, care se formau între două raze alăturate, fiind mărginite de-o parte și de alta de coloanele verticale. La intersecția dintre doi sau trei arbori vecini se formau sălile, niște spații mai largi, de formă poligonală, ca niște curți interioare, în care puteai să te strecuri printre zăbrelele coridoarelor. Labirintul de rădăcini se termina aproape de centrul Parcului, unde se deschidea un luminiș neacoperit, de dimensiunea unui stadion, care găzduia aproape toate evenimentele importante din Pluricelulară.

Înainte să intre, a verificat locul unde știa că se află ascunsă ghereta Supraveghetorului. Spre deosebire de pielea caimanilor, pielea Supraveghetorului era roșie și caldă. Porii dilatați refuiau apă sărată. Broboanele de sudoare se umflau până când deveneau grele și gravitația le trăgea în jos, întinzându-le sub forma unei pojghițe lipicioase. Carnea tumefiată a frunții se revărsa peste marginea bandanei strânse pe cap și peste arcadele înfundate. Nici albul ochilor nu mai era alb. Vasele sparte din cornee făceau ca ochii să nu se mai distingă de piele. Fața Supraveghetorului, spânzurată deasupra desigurului de vegetație, arăta ca o halcă de carne vie.

Nora a fluturat de la distanță permisul de deplasare, apoi a zbughit-o mai departe, fără să mai aștepte confirmarea. S-a avântat printre coloanele goașe, pe un traseu numai de ea știut. A evitat intrarea principală a Centrului de Adopții și s-a strecurat în incintă, printr-o spărtură în gard. Știa că legea Ecosistemului nu permitea nimănui să adopte atât de curând un alt animal. O astfel de cerere ar fi iscat o întreagă investigație, așa că optase pentru calea neoficială și își alesese cu grijă momentul în care să acționeze. Îngrijitorii vocaționali erau în pauza de prânz și își

făceau siesta într-un subteran răcoros, așa că nu avea cine s-o oprească. Îmbuibăți cu mâncare, puii zăceau somnolenți prin colțuri, scâncind vag la auzul vreunui zgomot. S-a apropiat de țarcul care împrejmuia un mic bazin cu apă. A turtit marginea de sus a gardului de iută, ca să-și poată trece piciorul pe deasupra cu ușurință. Puii de nutrie au tresărit și au urmărit-o prin crăpătura pleoapelor. S-a apropiat de ei tiptil, să nu sperie. Dormeau unul într-altul, într-o groapă săpată lângă marginea bazinului. Și-a ținut respirația și s-a repezit. Patru pui au sărit în bazin, stropind-o cu apă măloasă. Al cincilea s-a zbătut în mâinile ei: un ghem de blană albă și moale, cu o coadă lungă, musculoasă, două labe cenușii, membranate, și încă două labe roz, cu degete lungi. Capul lunguiet și neted avea pe suprafața lui câteva perechi de umflături: două urechi, două pleoape și două nări. Din gura mică și roz ieșeau doi incisivi portocalii. A îndesat nutria în buzunarul din față al rochiei și a închis fermoarul, până la capăt. Animalul s-a zbătut în interior și s-a tras cu ghearele către suprafață. Nora a fixat fermoarul cu mâna și, cu câteva mișcări bruște, a scuturat puilul înapoi, în adâncurile marsupiului.

A făcut cale-ntoarsă prin sălile și coridoarele întunecate și pustii, populate doar de oftatul respirației fierbinți al faunei și de fâșâitul frunzelor, mișcate de greutatea picăturilor de apă. A ieșit prin altă parte, chiar deasupra stației trenului hidraulic. Intrarea în subsol se făcea prin magazinul Go, unde se vindeau produsele manufacturate în gospodăria sectorului. Nora s-a îndreptat spre peretele semi-transparent al magazinului. Ușa s-a deschis, ca o rană, lăsând-o să traverseze spațiul comercial, în

drumul ei către subsol. Grăbită, a ocolit din reflex o hologramă în formă de floare, care și-a deschis petalele în fața ei. De data asta, produsul săptămânii era kitul luxului: amplificatoare auriculare cu încărcare fotovoltaică, pelerină din rășină transparentă cu buton de matifiere, portofel cu înveliș fotosintetic și acumulator intern, fără parolă, pentru donații nelimitate. A zâmbit din nou cu satisfacție, înainte să coboare treptele către metrourul hidraulic. Treaba cu donațiile fusese tot ideea ei. *Omul nou trebuie să fie relaxat și generos*, își spunea ea în gând, felițându-se pentru acea viziune modernă.

Înainte să apuce să treacă de turnichete, o tânără s-a apropiat de ea, cu un *clipboard*.

— Cum te simți azi? a întrebat-o, cu un zâmbet larg și obosit.

Nora i-a privit buzele pline de șanțuri și solzi de piele uscată.

— Destul de bine, i-a răspuns. Tu?

Fata a părut surprinsă. Diferit de standardul „Minunat, mulțumesc!”, răspunsul Norei ascundea și o doză de empatie.

— Sunt îngrijorată, a mărturisit ea direct. Campania asta cu gena bioluminiscentei mi se pare deșănțată. Nu e ca și când ți-ai pune țâțe sau ți-ai schimba culoarea ochilor; e ceva care ne afectează pe toți!

Nora a clipit des, încercând să depășească zăpăceala momentului. Nu se așteptase deloc la așa ceva.

— Serios? Cum?

— Păi, în primul rând, poluarea luminoasă. N-a luat-o nimeni în calcul? După aceea, efectele secundare. Sunt sigură că există. Nimeni nu vorbește despre asta!

Nora a dat din cap dezaprobator, încercând s-o liniștească:

— E doar un implant estetic. Ecosistemul are grijă de noi toți. Îți dai seama că n-ar scoate pe piață ceva nasol. Plus că e invenția cu cel mai mare scor ecologic din ultimii 50 de ani: electricitate produsă cu amprentă de carbon negativă. Și o colecție de ținute fotovoltaice, care arată incredibil. Eu zic să ne bucurăm.

— Nu știu ce să zic. Simt ceva la mijloc. La fel am simțit și cu stimulentele telepatice, înainte să se constate că sunt cancerigene și să fie retrase de pe piață.

Nora a tăcut, descumpănită. Fata a profitat de moment și i-a strecurat în mână o plăcuță cu activare retinală, care genera pe suprafața ei un text tridimensional.

— Uite, eu am creat această inițiativă.

Nora a citit mesajul plutitor: „Stop, Biolux! Stop invaziei luxurilor!”

— O să organizez un miting mâine seară în Parcul Central, a continuat fata. Ne vedem acolo!

Inima îi trepida în piept, ca o tobă spartă. Nu înțelegea de ce se panicase așa de tare în fața unei activiste. A luat plăcuța, i-a mulțumit și a trecut de turnichete.